

П'ятниця сам

Богдан Рубчак

Оцей наговорив багато хитрих слів,
оставив тьму дарів, що я їх не просив :
на погляд мій відвертий маску він надів,
мов хутра на ебен багатії краси.

Заразу жаху зацепив у кров мені,
гріха гарячку та хандри липкий намул, —
не миготять уже боги в моїм вогні,
я мушлю роздушив, бездушну вже й німу.

Громаджу купи дум і сумнівів-жалів,
як ягоди сухі, що нагромадив він :
лякають день і ніч руїни кораблів,
корони королів, птахи чужих провин.

Відплив, як бог. А я на звідному піску
злим хвилям прокричу його пісню мораль,
та й полечу зі скелі в хвилі хлань жаску —
хай зацілюють біль макреля і кораль.

І хай йому тоді, в ту божевільну мить,
в таверні, де торги, гетери, ром і шум,
папугою знаття свободи зверещить
і випалить ущент проклятий, гордий ум.